

با پرچم و افق خود به خیابان بیاید!

پارسا نیک جو

اگر اصلاح طلبان دوم خردادی پس از گذشت یک دهه به این نتیجه رسیدند که اصلاحات مُرد. اصلاح طلبان بیست و دوم خردادی پس از گذشت کمتر از بیست و چهار ساعت به این نتیجه رسیدند که راه تغییر از صندوق های رأی نمی گذرد (ابطحی). البته نباید از یاد بُرد که این ترکیدن زود هنگام حباب اصلاح طلبی، نه نتیجه ی فرو ریزی توهمات صندوق رأی طلبی، بل نتیجه ی شوک ناشی از به اصطلاح کودتای انتخاباتی جناح هار رژیم بوده است. به همین علت است که اصلاح طلبان به رغم هراس سیاسی به ناچار به بازی کردن با کارت آتش سیاست خیابانی تن سپردند. بر همین پایه اصلاح طلبان خواهان حضور مهار شده ی رأی دهنده گان در خیابان ها شده اند؛ آن ها بخوبی دریافته اند که در شرایط فعلی تنها راه دست یابی آنان به پُست ریاست جمهوری، از برپایی صندوق های رأی بعدی که امیدوارند با حضور رأی دهنده گان در خیابان ها به ولی وقیح تحمیل کنند بدست خواهد آمد. اصلاح طلبان از رأی دهنده گان می خواهند با حضور مسالمت آمیز و قانونی خود در پشت بام و خیابان ها و با سر دادن شعارهایی مانند: مرگ بر دیکتاتور، الله اکبر، رأی من کجاست؟ میر حسین یا حسین، آنان را به قدرت برگردانند. نیروهای سرکوبگر ولایت وقیح نیز برای تثبیت کودتای انتخاباتی، وحشیانه به صفوف معترضان حمله می کنند و آنان را غرق در خون می کنند.

بسیاری با نه گفتن به سیاست و کنش تحریم فعال، با امید به تغییر از راه صندوق های رأی، با حضور گسترده و رأی اعتراضی خود، آتش جدال درونی جناح های حاکم را شعله ور تر و تنور نمایش انتخاباتی را سوزان تر کردند. پس از کودتای انتخاباتی نیز با حضور گسترده ی خیابانی خود تا بدین جا از سویی نقشه های کودتاگران را نقش بر آب کرده اند، و از سوی دیگر امید برگشت به قدرت را در دل اصلاح طلبان زنده نگهداشته اند. به عبارت دیگر تا بدین جا توده ی میلیونی با رأی اعتراضی در صندوق های رأی و حضور اعتراضی خود در خیابان ها، کما بیش در زمین نظام حاکم و افق جناح اصلاح طلب آن به اعتراض پرداخته است. به باور من بازی کردن در این زمین، توده ی میلیونی را زمین گیر کرده و به زمین خواهد زد. همان گونه که چشم دوختن به افق اصلاح طلبان، توده ی میلیونی را نزدیک بین و کور خواهد کرد. بر این پایه برای به پیش رفتن باید زمین پیکار و افق پیکار خود را دگرگون کرد. نباید خون خود را نثار برافراشتن پرچم سبز اصلاح طلبان و شعار رأی من کجاست کرد. نباید با سکوت، فریاد خود را در گلو خفه کرد. نباید افق مطالبات خود را محدود و اسیر برگزاری انتخابات مجدد کرد. مسجد و تکیه و مصلا، فضای سرکوب و تحمیق است؛ نباید از خیابان به مسجد و مصلا پای گذاشت. نباید به اصلاح طلبان اجازه و فرصت دهیم که حضور میلیونی ما را به سپر پیش روی خود تبدیل کنند. حال که به خیابان ها آمده ایم باید پرچم مستقل خود را بر افرازیم، شعارهای مستقل خود را فریاد کنیم. در راه پیمایی ها می توانیم با پلاکاردهایی که بر آن ها شعارهای خود ما نقش بسته است شرکت کنیم. شعارهایی مانند آزادی و برابری، آزادی تمام زندانیان سیاسی، تشکل مستقل حق ماست، آزادی بی قید و شرط سیاسی خواست ماست، انتخاب پوشش حق ماست، رفع تبعیض جنسی خواست ماست، جمهوری خون و وحشت نمی خواهیم، آمران و عاملان سرکوب و کشتار محکمه باید گردند، اعتصاب، تحصن، راه پیمایی حق ماست، دستمزد یک میلیون تومانی حداقل خواست ماست و ... با همه گانی کردن این شعارها می توان وارد زمین پیکار خود شد. با وارد شدن به زمین پیکار خود می توانیم افق سیاسی جنبش های طبقاتی- اجتماعی خود را تحقق بخشیم.

<http://payanekar.blogspot.com/>